

відокремлений комплекс з'єднаних конструктивно предметів різного або однакового призначення, які для їх обслуговування мають загальні пристосування, керування та єдиний фундамент, приладдя, внаслідок чого кожен окремий предмет може виконувати певні свої функції, а комплекс – певну роботу тільки в складі цілого комплексу, проте не самостійно.

Якщо ж один об'єкт необоротних активів складається із частин, що мають різний строк корисної експлуатації чи використання, то в бухгалтерському може визнаватися кожна з цих частин, як окремий об'єкт необоротних активів. Разом з цим доцільно об'єднувати в один об'єкт обліку групу однорідних основних засобів, які надійшли одночасно та мають однаковий зафіксований у П(С)БО 7 «Основні засоби» [2]. Об'єкт основних засобів визначається активом, якщо відповідає загальним критеріям визнання активів, а саме: існує ймовірність того, що суб'єкт господарювання отримає в майбутньому певні економічні вигоди від його корисного використання; його вартість може бути достовірно визначена. Упевненість у тому, що об'єкт основних засобів відповідає першому критерію, пов'язана з використанням цього об'єкта, уже перейшла до підприємства.

Чітке розуміння суті необоротних активів, їх класифікації і оцінки забезпечує якість облікової та аналітичної інформації, уникнення штрафних санкцій та сприяє оптимізації управлінських рішень в частині їх використання.

Список використаної літератури:

1. Гудзь Н. В. Бухгалтерський облік. 2-е вид., перероб. і доп. [текст] Навч. посіб. / Н. В. Гудзь, П. Н. Денчук, Р. В. Романів. - К. : «Центр учбової літератури», 2016. -424 с.
2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби» : Наказ Мінфіну від 27.04.2000 р. № 92 – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0288-00>

Коневич Тетяна Василівна,
здобувач вищої освіти ОС «Бакалавр»
спеціальності «Облік і оподаткування»,
Кручак Людмила Володимирівна,
к.е.н., асистент кафедри обліку і
оподаткування та маркетингу,
Мукачівського державного університету

ВИДИ ЗВІТНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА ТА ПІДХОДИ ДО ЇХ КВАЛІФІКАЦІЇ

Звітність підприємства – це система узагальнюючих та взаємопов'язаних показників, яка надається у вигляді текстового матеріалу та у вигляді таблиць за допомогою яких визначається фінансовий стан підприємства.

Присвятили вивченню теоретичних та практичних питань формування,

аналізу та прогнозування звітності підприємства такі вітчизняні вчені, як Ф.Ф. Бутинець, Ю.Я. Верига, С.В. Голов, В.К. Савчук, П.Т. Саблук. Великий внесок у вирішення значних проблем зробили зарубіжні вчені, такі як М.Ф. Ван Бреда, Г.А. Велми, Б. Нідлз, В.Д. Новодворський, Н.А. Бреславцева та інші.

Хомин П. Я. звертає увагу на те, що звітність є самостійною системою надання даних, необхідних для інформаційного забезпечення менеджменту, і в жодному разі не вважається складовим елементом бухгалтерського обліку [6. с.154-155].

Двоєке відношення до звітності буде мати місце і надалі, а звітність продовжуватиме розглядатися як елемент методу бухгалтерського обліку, оскільки узагальнює дані, які формуються в системі бухгалтерського обліку. Звітність як форма статистичного спостереження формується на основі облікових даних, проте це не є підставою вважати звітність методом статистики.

Сукупність показників звітності є вихідною обліковою інформацією, що дозволяє [9; с.9]:

- встановити стратегію, методи і результати діяльності підприємства, оцінити можливості, які підприємство має;
- приймати своєчасні та обґрунтовані управлінські рішення ;
- координувати дії розрізнених структурних підрозділів, спрямовуючи їх зусилля на досягнення поставлених цілей.

Таким чином, звітність – це впорядкована система узагальнюючих взаємопов'язаних показників, які відображають джерела формування і використання господарських засобів, стан дебіторської та кредиторської заборгованості, а також фінансовий стан і результати всіх видів діяльності, що здійснює суб'єкт господарювання, та напрямки використання прибутку за визначений проміжок часу.

Звітність може стати ефективним засобом в управлінні та визначенні перспектив розвитку економіки в цілому і підприємства зокрема, якщо вона формується на підставі загальноприйнятих правил та відповідає нормативно встановленим вимогам.

Інформація, що відображається у звітності повинна бути зрозумілою мати однозначне тлумачення для її користувачів за умови, що вони мають достатні знання та зацікавлені у сприйнятті такої інформації. Згідно Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» фінансова звітність повинна містити лише доречну, достовірну та перевірену інформацію і готуватись з дотриманням таких принципів, як обачність, повне висвітлення, автономність, послідовність, безперервність, нарахування та відповідність доходів і витрат, превалювання сутності над формою, фактичної собівартість, єдиний грошовий вимірник, періодичність [8. с.4].

Отже, основними завданнями складання звітності є надання користувачам повної, правдивої та неупередженої інформації про фінансовий стан, результат діяльності та рух грошових коштів суб'єкта господарювання його структурних підрозділів за визначений період часу для оцінки фінансового стану, ступеня використання поставлених завдань та прийняття відповідних рішень.

Список використаної літератури :

1. Дубкевич О.В. Взаємозв'язок звітності та елементів методу бухгалтерського обліку // Реформування обліку, звітність та аудит в системі АПК України: стан та перспективи : Тези доп. Міжнар. Наук.- практ. Конф.:29-30 листопада 2017 / Відп. За вип. В.М. Жук – К. : «Юр- Агро – Веста », 2017 – 268 с.
2. Звітність підприємства : Навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів спеціальність 7.050106 «Облік і аудит». За ред. Проф. Ф.Ф. Бутинця та Н.А. Остап'юк – Житомир : ЖДТУ, 2010 – 428с.
3. Коробко О.М. Бухгалтерська фінансова звітність : методологія складання і практика використання – Автореферат дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата економічних наук за спеціальністю 08.06.04 – «Бухгалтерського обліку, аналіз та аудит» - Національний аграрний університет, Київ, 2018

Королович Оксана Омелянівна,
к.е.н., ст.викл. кафедри обліку і
оподаткування та маркетингу
Данилко Микола Миколайович,
здобувач вищої освіти ОС «Бакалавр»
спеціальності «Менеджмент»,
Мукачівського державного університету

ОСНОВНІ АСПЕКТИ ФІНАНСОВОЇ СТІЙКОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

У ринковій економіці незалежні, самостійні суб'єкти господарювання не зможуть успішно функціонувати на ринку, не забезпечивши власну фінансову стійкість. Сучасний ринок постійно змінюється. Швидкість змін така велика, що саме пристосування до них стає суттєвою перевагою підприємств у конкурентній боротьбі. У цих умовах підприємства, що прагнуть зміцнити свої конкурентні позиції, повинні орієнтуватися на нові підходи, принципи та методи організації та ведення бізнес-процесів, заснованих на удосконаленні саме внутрішнього механізму управління сталим функціонуванням. Головним компонентом такої організації діяльності є фінансова стійкість.

Фінансова стійкість є однією з основних умов успішної та стабільної роботи підприємства в ринкових умовах. Якщо підприємство фінансово стійке, платоспроможне, то воно має ряд переваг перед іншими суб'єктами такого ж профілю при отриманні кредитів, залученні інвестицій, у виборі постачальників і в підборі кваліфікованих кадрів. Чим вища стійкість підприємства, тим більш воно незалежне від несподіваної зміни ринкової кон'юнктури а, отже, тим меншим є ризик банкрутства [3, с.46].

З огляду на це управління фінансовою стійкістю виступає одним з основних елементів фінансового менеджменту, необхідною передумовою стабільного



МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>